

Lewk opgedroogd!

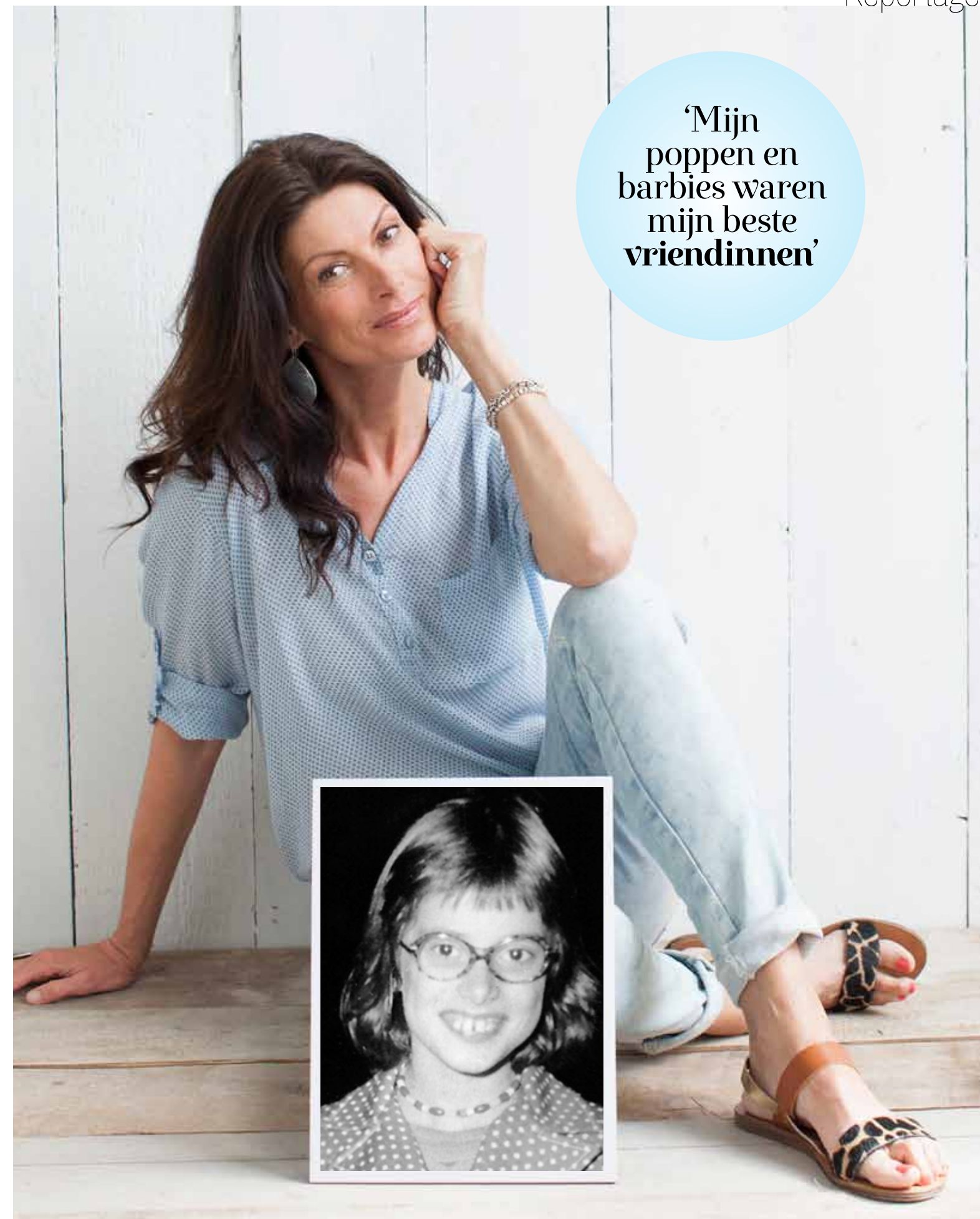
Ooit waren ze gezegend met jampotglazen, een beugel, puistjes en pluizig haar. Maar ondanks deze uiterlijke hindernissen is het helemaal goedgekomen met Gerry-An, Gerard, Claradien, Grace en Claudette.

Gerry An-Schets (49) is visagist. Ze heeft twee kinderen (21 en 19) en een relatie met Arend.

“‘Zonde hè, drie van die mooie dochters, en dan zo een,’ fluisterden mijn tantes tegen elkaar op mijn moeders verjaardag. Ik was acht jaar oud, broodmager met vlassig haar en een bril, ik loenste en had een fietsenrek tussen mijn tanden. Dat ik op school werd gepest en dat ze me lelijk vonden, was één ding, maar dat niemand keek naar het meisje achter de brillenglazen was pijnlijker. Mijn poppen en barbies waren mijn beste vriendinnen, waar ik al mijn creativiteit op kwijt kon. Achteraf lag hier de basis voor mijn huidige beroep. Op mijn veertiende verruilde ik mijn bril voor lenzen. Mijn haar werd langer, mijn beugel spoelde ik door de wc en op mijn zestiende kreeg ik eindelijk borstjes. Ik kreeg voor het eerst sjans en wist me geen raad. Ook was ik

erg verbaasd toen ik werd gevraagd voor modellenwerk. Gek, eerst werd ik gehaat omdat ik lelijk was, later kregen meisjes een hekel aan me vanwege mijn looks. Vreselijk, want wéér werd er niet gekeken naar wie ik werkelijk ben. Dat is ook de reden dat ik op het hoogtepunt van mijn modellencarrière ben gestopt. Ik was begin twintig, vloog de wereld over om te werken met topfotografen en liep shows voor alle grote namen uit de modewereld. Ik was gewild, maar dat ik puur op uiterlijk werd beoordeeld, bleef lastig. Dankzij al mijn ervaringen heb ik veel mensenkennis en maak ik gemakkelijk contact; eigenschappen die goed van pas komen tijdens mijn werk als visagist. Mensen op hun gemak stellen en hen tot een mooiere versie van zichzelf maken vind ik het leukste wat er is.” ▶

Slippers (Manfield), overig (privébezit).

‘Mijn
poppen en
barbies waren
mijn beste
vriendinnen’

GERARD LAAN (47) is bouwkundig tekenaar en bootcamptrainer. Hij is getrouwd met Calinka en heeft twee kinderen (13 en 10).

“Het was 1978, ik was twaalf jaar en zat in de zesde klas. Ik herinner me dat ik heel blij was met mijn nieuwe bril met ijzeren montuur, want het model ervoor was van plastic en dat vond ik suf. We hadden het thuis niet breed, want mijn moeder was jong weduwe. Ons gezin droeg tweedehands of zelfgemaakte kleding. Maar ik was gelukkig, vermaakte me prima zonder geld. Samen met een vriend zwierf ik vaak door de stad. We speelden op de roltrappen van V&D of pikten snoep op de markt. Op school had ik vrienden, daarbuiten werd ik gepest. Ik was een mager ventje en een gemakkelijk doelwit voor de stoerdere jongens uit andere wijken. Vaak kwamen mijn belagers in groepjes. Ik

Lees verder op pagina 68.

‘Ik was een mager ventje en een makkelijk **doelwit** voor de stoerdere jongens’

CLARADIEN SCHELTENS (43) is schoolpsycholoog. Ze is gescheiden, heeft twee kinderen (8 en 5) en sinds een jaar een relatie met Remco.

“Krijg ik nou alwéér pukkels, dacht ik toen ik op mijn 35ste probeerde zwanger te raken. Dankzij de pil, die ik sinds mijn vijftiende slikte, had ik de acne aardig onder controle, maar opeens zat mijn gezicht weer vol. Ik voelde me in één klap weer dat onzekere meisje van vroeger. Ik dacht: houdt dit nou nooit op? Als tiener had ik een onmogelijke bril met jampotglazen die mijn ogen heel klein maakten, een suf kapsel en vooruitstekende tanden. Op deze schoolfoto uit groep acht vond ik mezelf nog enigszins oké. Vooral mijn haar, dat gedrapeerd lag op mijn schouders, vond ik toen best mooi. Toch heb ik mijn lange haar in die tijd afgeknipt, omdat ik dat borstelen elke dag vervelend vond én om er eens helemaal anders uit te zien. Ik weet nog dat ik dat wel een stoere stap vond van mezelf. Dat mijn haar in de puberteit vetter zou worden en mede ▶

Lees verder op pagina 68.

‘Alsof het allemaal nog niet erg genoeg was, kreeg ik in de brugklas ook nog last van **acne**’

GRACE JAGDEWSING (49) is verliefd en werkt als ondernemer in de theater- en evenementenbranche.

“Op de lagere school was ik populair en vond ik mezelf best cool. Dat touwtje om mijn nek was toen heel hip. Alleen die vreselijke bril snap ik niet. Ik kan me niet voorstellen dat mijn moeder – die zo modebewust was – dit model voor me heeft uitgezocht. Blijkbaar vond ik hem zelf mooi, maar het kan ook zijn dat het me niet boeide. In de brugklas werd ik me bewust van mijn uiterlijk. Kritisch als ik was, kon ik – vooral op foto’s – niet naar mezelf kijken. Ik herinner me dat ik naar mijn ‘oude’ klassenfoto uit de zesde staarde en vond dat ik stom en onzeker lachte. Ik maakte in die periode een grote emotionele ontwikkeling door en herkende me niet in dat schuchtere meisje. Dus pakte ik een schaar en knipte mijn onzekere hoofd uit de foto. De eerste van vele uit het analoge tijdperk die ik vernietigde. Mijn onzekerheid over mijn uiterlijk duurde hooguit een jaar en had deels te maken met de verhuizing van ons

Lees verder op pagina 68.

‘Ik pakte een schaar en knipte mijn **onzekere** hoofd uit de klassenfoto’

CLAUDETTE MARTENS (35) is getrouwd en moeder van twee kinderen (8 en 7). Ze is directeur en eigenaar van IT-detacheerder Neomax.

“Als kind stak ik ’s morgens mijn vingers in een pot gel en daarmee plakte ik mijn haar aan de zijkant van mijn hoofd. Waar waren mijn ouders? Of mijn vriendinnen? Waarom heeft geen van hen ooit gezegd: ‘Claudette, die harde banen boven je oor, doe dat maar niet’? Ik droomde van lange lokken, maar bleef bij de ‘bob’ omdat ik mezelf wijsmaakte dat lang haar sluik en lijzig maakt. Toch was ik geen prototype lelijk eendje. Mijn negatieve zelfbeeld is er langzaam ingeslopen. Onzekerheid die me de drive gaf keihard te werken, omdat ik gezien wilde worden, mezelf en anderen wilde bewijzen dat ik ertoe doe. Het resultaat: een goedlopend IT-bedrijf en een burn-out. Ik was een breekbaar meisje en daardoor een gemakkelijk doelwit, maar ik had gelukkig wel een loyale hartsvriendin. Ik was jongensachtig, lief, geordend, een spaarder en altijd in het gareel. Mijn ouders dachten dat ik ▶

Lees verder op pagina 68.

‘Dankzij mijn perfectionisme **overwon** ik mijn onzekerheden’

Gerard Laan

Claradien Scheltens

Grace Jagdewsing

Claudette Martens

> Vervolg op de interviews van de voorgaande pagina's.

“...vocht nooit terug en reageerde ook niet als ze mijn hengel en visemmer afpakten en in het water gooiden. Wat moest ik in mijn eentje tegen die gasten beginnen? Ik voelde me een sukkel, maar dacht ook: mijn tijd komt nog wel. Op mijn vijftiende ging ik op kickboksen, ik wilde me kunnen verdedigen. Wanneer het omslagpunt kwam, durf ik niet te zeggen. Op een gegeven moment hield het pesten op. Mijn jeugd heeft me in die zin gevormd, dat ik altijd ben blijven sporten. Ik wilde per se sterker en stoerder worden en liet op vrij jonge leeftijd mijn eerste tatoeage zetten. Cliché, maar hoe ouder ik word, hoe beter ik in mijn vel zit. Letterlijk en figuurlijk. Geregeld word ik tien jaar jonger geschat. ‘Mijn tijd’ is dus echt gekomen.”

Shirt, jeans (Zalando).

“...daardoor vaak niet leuk zat, wist ik toen nog niet. Alsof het niet erg genoeg was, kreeg ik in de brugklas ook nog last van acne. Vooral die pukkels maakten me onzeker. Op mijn vijftiende werd de bril vervangen door lenzen en een beugel zette mijn scheve tanden recht, maar aan mijn slechte huid viel weinig te doen. Eindeloos experimenteerde ik met middeltjes en make-up, maar niets hielp en dat vond ik heel naar. Dat ik mijn onzekerheid heb overwonnen, dank ik voor een deel aan mijn eerste liefde, die erg dol was op mijn rondingen. Tot mijn achttiende was ik vooral gefocust op mijn gezicht, door hem leerde ik kijken naar de rest van mijn lijf. Als ik mezelf nu moest omschrijven, zou ik zeggen dat ik een redelijk stoere vrouw ben die zelfverzekerd uit haar ogen kijkt. Iemand die niet alleen tevreden is met hoe ze eruitziet, maar ook blij is dat ze die onzekere en verlegen jaren achter zich heeft kunnen laten.”

Broek (We), top (Expresso), sneakers (Converse), ketting (Jéh Jewels).

“...gezin naar een klein dorp in West-Friesland. Toen ik na de zomervakantie op mijn nieuwe school begon, had ik snel door dat mijn broer en ik een van de weinige kleurlingen waren. Dat was nieuw voor me, want we groeiden op in de Randstad. Niet dat ik op school ooit ben gepest door klasgenoten. Integendeel, ik voelde me geaccepteerd en maakte snel nieuwe vriendinnen. Maar buiten de veilige schoolmuren kreeg ik voor het eerst in mijn leven te maken met discriminatie. Fietste ik naar huis, dan werd ik onderweg geregeld nageroepen of uitgescholden vanwege mijn huidskleur. Dat hakte erin, maar ik leerde ook van mezelf afbijten. Een eigenschap waar ik ook in mijn latere leven veel aan had en nog steeds heb. Het meest trots ben ik op mijn ogen en mijn huid. Kijk ik in de spiegel, dan zie ik een vrouw die er – zéker ten opzichte van leeftijdgenoten – goed uitziet, maar op foto's keur ik mezelf helaas nog steeds af.”

Jurkje (Zalando), schoenen (Timberland).

“...boekhouder zou worden. Mijn zus, die dertien maanden ouder is, was mijn tegenpool: een voorloper, chaotisch en stoer. Mijn grote voorbeeld met wie ik lang wedijverde. Zij had de gespierde bouw van onze vader, heldergroene ogen en mooi lang donker haar. Mijn benen waren stokjes, ik had een hoog voorhoofd en niet bepaald een volle haardos. Dankzij mijn perfectionisme overwon ik mijn onzekerheden. Ik weet nu dat ik trots mag zijn op wie ik ben en wat ik heb bereikt. Soms lastig voor mijn omgeving, want ik ben zakelijker en durf opeens voor mezelf op te komen. En daar is niets mis mee. Om mijn nieuwe ‘ik’ te vieren maakte ik twee jaar geleden een afspraak bij de beste haarsalon van Nederland, waar ik mijn haar liet weven. En weet je: het staat nog goed ook. Dus ja, uiterlijk speelt nog steeds een belangrijke rol in mijn leven, maar tegelijk besef ik dat geluk in veel meer dingen schuilt.”

Jeans (Garcia), top (10 Feet), sieraden (Jéh Jewels). ■